

MAANDAG 29 APRIL 2002

Nieuwpoorttheater
20.30

Tristero - Locos

Nymfomane nonnen en geile priesters - Karel Vanhaesebrouck

Net zoals zaterdagavond werd ook op de derde dag van dit bruisende festival een jong gezelschap aan het Gentse publiek voorgesteld. De jongens en het meisje van Tristero brachten er de intrigerende voorstelling Locos. Voor deze productie stortten de leden zich op het oeuvre van de Spaanse schrijver Felipe Alfau. Zijn romans Locos: een gebarenkomedie (1936) en Chromo's vormden het uitgangspunt.

Ondanks zijn relatieve onbekendheid lag Alfau mede aan de basis van wat wij thans met de allesomvattende en bijzonder vage term 'postmodernisme' omschrijven. Niet alleen speelde die schrijver een belangrijke rol in de ontwikkeling van de hedendaagse roman, maar daarenboven was hij zijn toenmalige collega-schrijvers zonder meer een stilistisch stapje voor. In zijn romans lijkt Alfau de controle over zijn personages te verliezen. De auteur wordt een wanhopige ouder die met de handen in het haar en met lede ogen de wandaden van zijn eigen kind moet aanschouwen. Plot en intrige lijken zich zelfstandig en op volstrekt onlogische basis te ontwikkelen. Niet voor niets is 'the disappearance of the author' tot een van de kernboutades van de postmoderne theorievorming uitgegroeid. Alfau vermengt zijn ingewikkeld kluwen van verhalen en personages steevast met groteske fabels over nymfomane nonnen, incestueuze relaties en uit de hand gelopen familiediners.

Deze wereld die aan elke logische ordening lijkt te ontsnappen, proberen de leden van Tristero gestalte te geven op de Bühne. Locos is de perfecte illustratie van wat het postmodernisme voor het theater kan betekenen. De personages become commentariërs zichzelf en de anderen, stappen in en uit hun rol alsof het een verse onderbroek betreft, en stellen hun eigen status te pas en te onpas in vraag. Ze deinzen er niet voor terug het verhaal bij te sturen of zonder meer tot ontploffing te brengen. De toeschouwer krijgt aldus een opeenvolging van allerlei bizarre situaties voorgeschoteld. Het gezelschap steekt van wal met een hilarische en schijnbaar oeverloze discussie, terwijl zij in het mortuarium voor het lijk van een jonge dame staan. Even later krijgen het publiek en de mannelijke acteurs van Kristien De Proost een onconventionele les in het bedelen, een scène die menig toeschouwer aan de Driestuiversopera van Brecht doet denken. Diezelfde actrice betovert het publiek even later met een alles verschroeiende monoloog waarin zij respect eist voor haar fictief personage. Het spelplezier van de vijf leden is dan ook aanstekelijk. Ondanks de zeer effectieve, morbide humor verslapt op sommige momenten echter de aandacht. Het ingewikkelde kluwen van personages, rollen en verhalen zorgt er soms voor dat het publiek zijn greep op het geheel verliest. Waarom Darth Vader plots opduikt, blijft bijvoorbeeld onduidelijk en zonder uitleg. Ook hierin toont de voorstelling zich uitgesproken postmodern. Niettemin is Locos een sprankelende voorstelling gebaseerd op het subtiële evenwicht tussen humor en unheimlichkeit. Het Nieuwpoorttheater blijkt over een fijne neus inzake theatraal talent te beschikken.

(van en met: Kristien De Proost, Hendrik De Smedt, Youri Dirckx, Jan Geers en Peter Vandenbempt / Productie: Jonas De Smet / coach: Johan De Hollander / licht: Paul Antipoff / techniek: Bart Swaenepoel)